

Kelly Moran

Het begint met een vonk

Redwood Ridge

1

Parker Maloney legde zijn hoofd in zijn nek en keek naar de kobaltblauwe hemel, die zo helder was dat zijn netvliezen erdoor werden verschroeid. Geen wolkje te zien.

De bladeren aan de esdoorns en eiken die de straat in de buitenwijk omzoomden, begonnen al te verkleuren naar rood en oranje, de markering van een prachtige overgang. Sommige lagen al verspreid over de weg en de trottoirs, ondanks de warme nazomer die hun piepkleine dorpje in zijn greep had. De vroege ochtendmist die vaak hun kleine enclave tussen de Klamath Mountains en de Grote Oceaan plaagde, was tegen de middag opgelost en had een geur van pekelaftergelaten. Een treurduif koerde en krekels tsjirpten, en een zacht briesje deed het gras rimpelen.

Dit begon een shitdag te worden. Letterlijk.

‘Dat mormel van haar heeft een poepje gedaan in mijn tuin, Parker. Doe er iets aan.’

De zaak in kwestie. Letterlijk shit.

Wat hij zou moeten doen, was de drieëndertig jaar oude huisvrouw arresteren omdat ze de woorden ‘een poepje gedaan’ had gezegd alsof er van hem mocht worden verwacht dat hij haar nog serieus zou nemen na zoiets. Mevrouw Granger had op school een paar klassen hoger gezeten dan hij en was zelfs toen al een pretentieuze snob geweest. Sommige dingen veranderden blijkbaar nooit. Haar rossige coupe zat keurig in model, haar make-up deed denken aan Pennywise de Dansende Clown en haar rode vingernagels waren nog net niet zo lang als die van Freddy Krueger. En ze keek hem strak aan alsof hij een bediende was.

‘Waag het niet mijn schatje een mormel te noemen. Cersei is een rasechte springerspaniël, dat je het maar even weet.’ Deze opmerking was afkomstig van mevrouw Edgewater, met wie hij qua smaak iets meer ophad. Haar warrige bruine haar was met een klem vastgezet, en ze droeg een joggingbroek en een T-shirt met een koffiekopje erop. Zij en haar man waren onlangs hierheen verhuisd vanuit Seattle.

‘Het zal wel. Je hebt haar vernoemd naar het meest gehate personage uit *Game of Thrones*. Dat zegt wel genoeg.’

Eén-nul voor mevrouw Granger.

‘Mijn hond ziet er tenminste niet uit als iets wat een kat heeft uitgebraakt.’

En mevrouw Edgewater deelde de knock-out uit.

Terwijl de twee vrouwen kibbelden, zuchtte Parker. Hij keek van de beschuldigde hond in kwestie, die naast haar baasje zat, zo rustig als maar kon en zonder dat er ook maar een haartje van de zwart-witte vacht overeind stond, naar de bruine chihuahua in de armen van het andere baasje, grommend, grauwend en wriemelend alsof hij echt een bedreiging vormde en niet de afmetingen van een walnoot had.

Op sommige dagen loonde het gewoon niet om uit bed te komen. In de drie jaar dat hij de sheriff van Redwood Ridge was, had hij heel veel stompzinnige, absurde oproepen gekregen, en dan telde hij de zeven jaar daarvoor als agent niet eens mee, maar dit geval spande wel zo’n beetje de kroon. Aan de andere kant, in een voorbeeldig slaapdorp met achttienhonderd inwoners kwam niet veel misdaad voor. Afgezien van hondenpoep, uiteraard.

Het was duidelijk dat deze zaak heel gewichtig was voor de twee betrokken partijen, wat betekende dat het voor hem ook gewichtig moest worden. Het was zijn baan, en die nam hij serieus, ook al was hij soms de enige.

‘Dames,’ zei hij kalm, terwijl hij zijn handen hief om hen tot stilte te manen. Gelukkig stopten ze met bekvechten. ‘Waarom laten jullie me het bewijs in kwestie niet zien en dan kunnen we dit uitpraten.’

En daarmee zei hij elke mogelijkheid om in deze zaak zijn zelf-

respect nog te redden, vaarwel. Toedelo. Adios. Meegenomen door een van de eekhoorns die ter voorbereiding op de winter als een bezetene aan het foerageren waren geslagen.

Het chihuahuaabaasje knikte enthousiast. ‘Ja, graag. Kom zelf maar kijken.’

Hij kon niet wachten. Terwijl hij tussen hun kleine witte bungalows door achter de twee vrouwen aan liep, hield hij zijn blik gericht op het smetteloos gemaaid gazon zodat hij niet in toekomstig bewijs zou stappen. Ze kwamen tot stilstand in de achtertuin op wat precies de scheidslijn tussen de twee percelen moest zijn.

‘Zie je? Ik heb het bewijs laten liggen.’

Hij keek naar waar ze op een hoop... nou ja, stront wees. Het was stront, zonder twijfel. Een kléin hoopje. Zo klein eigenlijk dat het te klein leek om afkomstig te zijn van de springerspaniël. Hij had thuis een dalmatiër die hij uit het dierenasiel had gehaald, inmiddels al drie jaar zijn trouwe makker, die ongeveer even groot was als de beschuldigde. Domino’s drollen waren twee keer zo groot als deze.

Vol ongeloof dat hij de afmetingen van hondenuitwerpselen aan het onderzoeken was, keek hij de eigenaresse van de spaniël aan. ‘U hebt niet toevallig een voorbeeld in uw achtertuin van...’ Hij gebaarde naar de poep.

‘Zeker wel. Ik heb vanochtend nog niet geschept.’ Ze liep een paar passen weg en gebaarde naar het gras, naar een veel grotere hoop.

Dat dacht hij al. Hij keek het baasje van de chihuahua aan en schraapte zijn keel. Aarzelend schudde hij zijn hoofd. ‘De... “poepjes” van haar hond zijn groter dan de hoop die u me hebt laten zien.’

Wat was hij toch een fantastische speurneus. Iemand moest hem een medaille geven. Nu meteen.

‘Is dat alles? Ga je er niks aan doen?’

‘Ik ben bang dat er niets aan te doen valt. Mag ik voorstellen dat u een hek aanbrengt tussen de twee percelen, of een paar struiken? Misschien dat dat het conflict oplost over wiens hond waar is.’ Scheiding van kerk en staat. En dus geen shittelefoontjes meer naar zijn bureau.

‘Niet te geloven!’

Hij was het met haar eens, en maakte zich op om respectvol wuivend afscheid te nemen.

‘Ik ga hierover mijn beklag doen bij de burgemeester.’ Ze stamp- te met haar voet, waardoor het hondje in haar armen iets nabootste wat veel leek op een attaque. ‘Ik ga het allemaal aan haar vertellen.’

Hij knikte, waarbij hij zijn best deed om een ophanden zijnde grijns te beteugelen. Marie, de burgemeester van Redwood Ridge, was een van de drie vrouwen die vaak de Dragonders werden ge- noemd. Haar twee zussen en zij bestuurden dit dorp met ijzeren vuist en door als koppelaarsters te fungeren, met haverkoekjes erbij. Ze hadden in de loop der jaren talloze stelletjes aan elkaar gekoppeld, en zijn beste vriend Jason was hun meest recente slachtoffer. Parkers zus Paige was Maries persoonlijke assistente. Het kwam buitengewoon zelden voor dat Marie het met hem oneens was in een politiezaak.

Omdat hij goed was in zijn werk.

‘Dat is uw goed recht.’ Hij zwaaide opnieuw. ‘Het spijt me dat ik u niet meer van dienst kan zijn. Nog een prettige dag verder, dames. Wat een mooi weer vandaag, hè?’

Hij liep naar zijn politieauto, een donkerblauwe Dodge Charger die bij de stoeprand stond geparkeerd, en ging achter het stuur zitten. Hij keek naar de radio en aarzelde of hij de microfoon zou pakken. Hij kon zijn agenten op het bureau al bijna horen lachen als hyena’s.

Hij zuchtte en pakte de microfoon. Waarom ook niet? *If you can’t beat ‘em...* ‘Het doek is gevallen bij de shitvoorstelling. Op weg naar het bureau voordat ze besluiten dat er een toegift moet komen.’

De radio kraakte en braakte zeker tien seconden lang een lach- salvo uit waarna Sherry, hun coördinator, reageerde. ‘Begrepen. Zijn er nog slachtoffers gevallen, sir? Misschien een knikker?’

Hij rolde met zijn ogen om de grap. ‘Nee.’

Zijn mobieltje ging over en hij hield hem schuin op de passagiers- stoel om het scherm te kunnen lezen. Paige. Zijn zus belde gewoon- lijk niet overdag. Al swipend nam hij op terwijl hij het volume van de radio-ontvanger omlaagdraaide om het gegrinnik te overstemmen.

‘Hé, sorry dat ik je lastigval, maar ik heb een probleem. Twee problemen, eigenlijk.’

Dat was hij. Een probleemoplosser. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Volgens mij voert Marie iets in haar schild.’

Hij gromde. ‘Je hebt het over de burgemeester en aanvoerder van de Dragonders. Ze voert altijd iets in haar schild.’

‘Nou, volgens mij heeft het deze keer betrekking op mij. Ik vermoed dat ik het volgende slachtoffer ben van hun koppelaarspraktijken.’

Hij had de grootste moeite zich te beheersen, maar hij lachte niet. Mensen uit Redwood Ridge verwezen altijd naar zichzelf als slachtoffer wanneer ze zich in de baan van de pijlen van Cupido, afgevuurd door de zusters, bevonden. Ze vluchtten. Ze verstopten zich. Ze verzetten zich. Maar uiteindelijk gaven ze zich over.

Hij was de sheriff. Hij kwam overal. Hij zag en hoorde dingen die de meeste mensen niet zagen en hoorden. En de waarheid was dat de ‘slachtoffers’ nooit ongelukkig waren nadat de Dragonders klaar met hen waren. Petje af voor de vrouwen. Hoe absurd de combinaties ook leken en hoezeer het ook leek alsof de stellen geen kans van slagen hadden, uiteindelijk eindigden ze altijd met hun zielsverwant. Hij wilde dat hij dat geluk eens een keer had. Het drielal zorgde er eigenhandig voor dat het depressiviteitscijfer daalde. Het was gewoon griezelig.

En Paige? Ze kon wel wat geluk in haar leven gebruiken. Haar ongelooflijke klootzak van een ex-vriendje was er gauw vandoor gegaan toen ze hem had verteld dat ze zwanger was. Ze had hem de keuze gegeven. Blijven en samen hun dochter opvoeden of weggaan en nooit meer terugkomen. Hij had voor de tweede optie gekozen. Dat was nu bijna acht jaar geleden. Sindsdien had ze af en toe een vriendje gehad, maar niets serieus totdat...

Wacht eens even. ‘Ik dacht dat je iets met Erik had.’ Erik beheerde de keuken in Shooters. Hij en zijn zus Emma Jane hadden de bar overgenomen toen hun oom met pensioen was gegaan. Parker had Paige Eriks naam voor het eerst aan het begin van deze zomer horen noemen.

‘Dat klopt! Dat is dus ook het probleem. We hebben inmiddels een vaste relatie. Ik kan niet aan iemand anders worden gekoppeld.’

Parker kneep in de brug van zijn neus. ‘Als Marie weet dat je een relatie met iemand hebt, zou ze daar nooit tussenkomen.’

‘O nee? En waarom vroeg ze me dan of ik vanavond wilde overwerken?’

‘Het is niet zo ongebruikelijk dat ze...’

‘Ze wil haar kantoor herinrichten. Ze wil dat ik overwerk om haar kantóór te herinrichten, Parker. Ze zei dat ze moest “feng shui-en”. In de zeven jaar dat ik nu haar assistente ben, heeft ze nog geen presse-papier verplaatst.’

Dat klonk inderdaad wel een beetje verdacht. Marie lette er heel nauwgezet op dat ze haar personeel niet te veel liet werken, zelfs niet tijdens jaren van herverkiezingen. Bovendien was Paige geen creatief persoon. Sterker nog, toen ze haar gezellige driekamerwoning even verderop in de straat bij papa en mama had gekocht, was Parker degene geweest die het meubilair en de verf op de muren had uitgekozen. Omdat zij daarop had gestaan.

‘Ik weet van niks, zus. Sorry.’ Hij zette eventjes de radio-ontvanger harder om te horen of het bureau hem niet probeerde op te roepen. Ze hadden nog steeds een hoop lol ten koste van hem. Hij zuchtte en draaide het volume weer omlaag.

‘Wat was dat?’

‘Een gevaarlijke besmettelijke ziekte die bekendstaat onder de naam pisaaltje.’

‘Wat?’

‘Niks.’ Hij liet zijn hoofd tegen de hoofdsteun zakken. ‘Ik zou gewoon tegen Marie zeggen dat je nog steeds een relatie hebt met Erik. Dan waait het wel over. Wat is je andere dilemma? Je zei dat je er twee had.’

‘Probleem één loopt over in probleem twee. Kun jij Katie ophalen van school? Ik had niet verwacht dat ik zou moeten overwerken dus heb ik haar niet opgegeven voor de kinderopvang in het dorpshuis. Marie stelde voor dat ik jou zou bellen toen ik me onder vanavond uit probeerde te wurmen. Wat ook vreemd is.’

Het was zeker vreemd dat Marie op die manier zijn diensten aanbood. Katie was Paiges dochter en Parkers favoriete persoon op aarde. Hij bracht veel tijd door met zijn nichtje, maar hij kon zich niet herinneren dat Marie ooit had geprobeerd haar op hem af te schuiven.

Niettemin... ‘Nou, dat is snel opgelost. Ja, dat kan ik wel...’ Hij keek op zijn horloge. ‘De school gaat over vijf minuten uit.’ Hij zou nooit op tijd aan de andere kant van het dorp zijn.

‘Haar juf zei dat ze bij haar zou blijven tot je er was. Ze is toch proefwerken aan het nakijken.’ Paige was even stil, en hij merkte aan hoe lang het duurde dat ze nog steeds gefrustreerd was. ‘Sorry dat ik je zo laat bel. Papa en mama zijn op die cruise en Erik zit al in de avonddienst. Ik weet niet hoe lang het gaat duren. Ik heb nog nooit eerder met meubilair hoeven schuiven.’

Grijnzend deed hij zijn gordel om en maakte verbinding met bluetooth. ‘Relax. Ik regel dit wel. Ze kan bij mij blijven slapen.’ Precies voor dit soort gelegenheden had hij zijn logeerkamer voor zijn nichtje ingericht. Hij keek in zijn dode hoek en reed weg. ‘Zul je niet in je eentje met te zware dingen gaan sjouwen?’

‘Ik zal eraan denken. Bedankt, Parker.’

‘Bedank me maar nadat ik haar een overdosis suiker heb gegeven en haar naar huis heb gestuurd.’

‘Tja, dat krijg je ervan.’ Er klonk geritsel van papier op de achtergrond. ‘Gelukkig hou ik van je.’

‘Ik nog meer van jou. Veel plezier.’

Na nog wat gemompelde vloeken verbrak ze de verbinding en liet hij het bureau via de radio weten dat hij het voor vandaag voor gezien hield. De hysterie was blijkbaar achter de rug want Sherry’s stem had weer zijn normale opgewekte, aangename toon en de hyena’s waren niet langer op de achtergrond te horen.

Hij reed de buitenwijk uit en vervolgens met een slakkengangetje over de kasseien van de hoofdstraat. Lantaarnpalen waren versierd met maiskolven en pompoenen terwijl er chrysanthen van verschillende kleuren in de bloembakken stonden. De dorpsbewoners zwaaiden naar hem vanuit met luifels overdekte winkels en hij knikte naar hen van achter het stuur.

Het waren dezelfde mensen als met wie hij was opgegroeid, dezelfde beelden, geluiden en geuren. Er was maar weinig veranderd sinds zijn jeugd. Sommige gezichten waren ouder geworden, andere waren schijnbaar onaangeroerd gebleven door de tijd, en een paar waren er nieuw, maar de idealistische dorpsmentaliteit was gebleven.

De Ridge was een hechte gemeenschap. Je hoefde er maar om te vragen, en er verschenen honderd handen om hulp aan te bieden. Ouders konden hun kinderen in alle vrijheid laten spelen, zwerven en verkennen zoals kinderen hoorden te doen. Iedereen kende elkaar bij naam, was op de hoogte van andermans achtergrond en wat die persoon allemaal deed. Iemands verdriet, prestaties of blijdschap waren niet alleen van die persoon. Ze waren van iedereen. Privacy was eigenlijk eerder een rookgordijn, vertrouwelijkheid een illusie. Roddels waren een manier van leven, de brandstof die de fakkels brandende hield. Als hij ook maar één keer nieste, zouden er morgen tien plastic bakjes met soep voor zijn voordeur staan. Allemaal zelfgemaakt en nog warm van de pan waarin hij was gemaakt.

Ja, soms waren mensen bekrompen. Maar toch was menselijkheid hier niet alleen maar een woord in het woordenboek.

Hij zou nergens liever willen zijn, zou niets willen veranderen. Ooit had hij heel even het idee opgevat om naar een grotere stad te verhuizen, op zoek naar meer actie. Dat idee had precies nul komma zeven seconden geduurd. Achter de dorpsgrenzen lonkte dan misschien het avontuur, maar hij zou toch altijd kiezen voor de veiligheid van het alledaagse en het familiegevoel.

Hij reed de bijna verlaten parkeerplaats van de basisschool op en stapte uit. Een golf van nostalgie overspoelde hem ondanks de vele keren dat hij hier al geweest was sinds hij er zelf op school had gezeten of dat hij Katie had opgehaald. Het bakstenen gebouw van één verdieping was op het oosten gericht om elke ochtend de zon te kunnen begroeten, en het interieur rook voor eeuwig naar lijn en krijt.

Erachter was het schoolplein, niet zichtbaar vanaf het parkeerterrein, waar Jason en hij de leraren tot wanhoop hadden gedreven met hun streken. Op zijn veertiende had hij voor het eerst gezoend, daar onder dat klimrek. Een weddenschap met andere kinderen, uiteraard.

Madeline Freemont. Hij glimlachte. Die naam was al een tijd niet meer in zijn gedachten opgekomen. Hij vroeg zich af waarom hij zich haar nu plotseling voor de geest haalde. Ze was als meisje een schattige blonde, blauwogige pestkop geweest. En met pestkop be-

doelde hij ook precies dat, alsof de term voor háár verzonnen was. Ze had in de pauze zijn pet gestolen en was ermee weggerend. Elke dag weer. Ze had hem onophoudelijk getergd met pesterijen en beledigingen. Ze had tegen zijn stoel geschopt in de klas. Urenlang. Maar afgezien van dat alles was het een luchtige, heerlijke en weldadige kus geweest. Alles wat zij niet was.

Hij schudde zijn hoofd om de toevallige herinnering weg te vagen, rukte de voordeur open en stapte het gebouw binnen. Zijn schoenen piepten toen hij door de vestibule, voorbij het kantoor, en door de gang naar de klas liep waar zijn nichtje in groep drie zat.

Hij tuurde de klas in en zag de juf aan haar bureau, met papieren en een pen in haar hand, en Katie op een speelmat in een hoek met een plastic theeservies. ‘Klop, klop.’

‘Oom Parker!’ Katie sprong overeind, rende het korte stukje naar hem toe en sprong in zijn armen.

Grijnzend keek hij naar haar levendige groene ogen en golvende zwarte haar dat tot net voorbij haar schouders kwam. Allebei waren het familiekenmerken van de familie Maloney, van zijn vaders kant, maar die bolle wangen en die glimlach waren helemaal van zijn moeder afkomstig. Aanstekelijke kleine dondersteen. Hij voelde een steek van emotie achter zijn ribben toen hij haar tegen zich aan hield. Zelf wilde hij ook ooit een heel nest van kleine mensjes zoals zij. Helaas had hij de juiste vrouw nog niet gevonden. Hij was in de buurt gekomen, maar net niet. Hoewel hij verlangde naar een eigen gezinnetje zou niemand er iets aan hebben als hij genoeg nam met minder dan het hoogst haalbare.

‘Hoe gaat-ie, Elsa de Melsa?’ Een koosnaampje dat hij haar had gegeven toen ze een baby was, een variatie op Elsa van *Frozen*, waar ze zo dol op was geweest. Tegenwoordig was ze niet meer zo dol op die bijnaam.

Ze rolde met haar ogen. Ze ging met de seconde meer op Paige lijken. ‘Ik wacht gewoon tot ik naar huis mag.’

Hij begon te lachen. ‘Wat vind je ervan om vanavond met mij mee naar huis te gaan? Ik heb je hulp nodig met Domino. Die arme hond blijft maar doorzeuren over hoe erg hij je mist. Ik kan er niet meer tegen.’

‘Mam moet overwerken, hè?’

Hij legde zijn voorhoofd tegen dat van haar en grinnikte. ‘Dat ook. Maar ik meen het van de hond. De hele dag en de hele nacht gaat het van Katie dit en Katie dat.’

Haar wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Honden kunnen niet praten.’

‘Hoe weet jij dat? Misschien is hij wel heel slim en houdt hij het verborgen.’

‘Hij drinkt uit de wc en zit zijn eigen staart achterna. Het lijkt me niet.’

Daar moest haar juf om lachen.

Hij zwaaide over Katies schouder naar de jonge brunette die zo van de academie kwam. Het was haar eerste jaar als juf. De leerlingen leken haar erg leuk te vinden. Ze was uit Redwood Ridge weggegaan om te gaan studeren in de staat Washington, maar net als vele anderen was ze teruggekeerd naar haar roots. ‘Hoe gaat het, juf Reilly? Bedankt dat u bent gebleven tot ik er was.’

‘O, geen probleem. Ze is hartstikke lief.’

‘Pff.’ Hij keek zijn nichtje aan. ‘Je hebt haar voor de gek weten te houden.’

‘Ik ben charmant.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Dat zegt iedereen.’

Hij legde zijn hoofd in zijn nek en lachte. Recht vanuit zijn buik, en het vaagde alle spanning van die dag weg. Verdorie, wat was hij toch dol op haar. Zeven jaar was ze, maar ze leek wel zeventien. Hij zag op tegen de dag dat ze vriendjes zou krijgen. ‘Dat ben je zeker. Klaar om te gaan? Pak je rugtas. Dan kan juf Reilly ook naar huis.’

Toen hij Katie neerzette, stapte er een vrouw in een grijze overall de klas binnen, met een bezem in haar hand. Ze bleef plotseling staan. Grote, bekende blauwe ogen verwijdden zich tot schoteltes terwijl ze van juf Reilly naar hem keek en weer terug.

Als je het over de duivel hebt...

‘Maddie?’ Jezus. Wat ontzettend raar dat hij net nog aan haar had gedacht, en nu stond ze hier in levenden lijve voor hem. En... in het uniform van een conciërge? ‘Werk je hier?’ Sinds wanneer? En waarom? Ze was een rijkeluikindje. Sterker nog, op een gegeven mo-

ment, vóór het schandaal, was het halve dorp eigendom van haar familie. En ze had zelden nagelaten iemand eraan te herinneren.

Ze boog haar hoofd, zodat de knot van blond haar op haar hoofd scheefzakke, en vermeed oogcontact. ‘Hé, Parker. Tijd niet gezien.’

Dat was een understatement. Het laatste wat hij had gehoord was dat ze na haar studie wat verder naar het oosten was gaan wonen. Aan de andere kant, dat was drie jaar geleden, toen haar vader en haar verloofde werden veroordeeld. Wanneer was ze in godsnaam teruggekomen? En hoe kon het dat hij dat niet had gemerkt?

Voordat hij haar met vragen kon bestoken, richtte ze haar aandacht op het bureau. ‘Sorry dat ik u stoer, juf Reilly. Ik dacht dat iedereen weg was. Ik kom later wel terug.’

De juf deed haar mond open, maar deed hem snel weer dicht toen Maddie net zo snel het lokaal weer verliet als ze was binnengekomen.

‘Ik heb geprobeerd aardig tegen haar te doen, maar ze negeert me gewoon.’ Juf Reilly zuchtte en rustte met haar kin op haar hand. ‘Ik weet dat het niet de bedoeling is dat ze omgaat met de staf, maar wegvluchten is wel een beetje extreem.’

Oké. Op de een of andere manier was hij in een andere dimensie beland. De Maddie Freemont die hij kende – en voor wie hij eerlijk gezegd doodsbenauwd was – rende voor niets en niemand ooit weg. Ze boog haar hoofd niet om een confrontatie te vermijden, nam geen baantjes aan die ze minderwaardig achtte, en zou zich nooit, maar dan ook nooit in het openbaar vertonen zonder dat haar haar en make-up helemaal tiptop in orde waren.

‘Ik wist niet dat ze weer in het dorp woonde. Ik herkende haar nauwelijks.’

‘Hoogmoed komt voor de val.’ Juf Reilly legde wat papieren recht. ‘Ik heb nooit geloofd dat ze iets te maken had met de zwendel van haar vader, maar ik ben in de minderheid. Het schoolbestuur wilde haar alleen op basis van een permanent proefcontract aannemen. Eén misstap en ze ligt eruit. Dat is zo ongeveer het enige wat ik weet, behalve dan dat ze al bijna drie jaar conciërge is.’

‘Drie...’ Hij verslikte zich. ‘Drie jaar?’ En dat had hij al die tijd niet geweten? Oké, toegegeven, hij was ook niet van álles in het dorp

op de hoogte, maar roddels over een Freemont binnen de dorpsgrenzen zou hij zich toch zeker wel herinneren. ‘Als conciërge?’

Niet dat er iets mis was met het beroep. Natuurlijk niet. Hard werken was hard werken. Het was een respectabele baan. Maar wanneer een vrouw als Maddie, die de conciërges had bespot toen ze hier zelf nog op school had gezeten, een dergelijke baan aannam, dan was er wel iets heel vreemds aan de hand.

‘Naar wat ik heb gehoord, is het de enige baan die ze kon krijgen. Ze had het geld nodig en smeekte tijdens haar sollicitatiegesprek bijna om aangenomen te worden.’

Dat kon niet. Onmogelijk. Tuurlijk, roddels bevatten vaak een vleugje waarheid, maar als God zelve vanuit den hoge zou komen en Parker deze versie van het verhaal zou vertellen, dan nog zou hij denken dat het een grap was.

Fronsend keek hij naar de juf, en toen naar zijn nichtje. Misschien moest hij een kleine pitstop maken voordat hij naar zijn auto ging.